

MERVEILLEUSE. (1799).

TWEEDE EMPIRE. (1860).

Het Vrouwelijk Silhouet

Een stoet van allersierlijkste wezentjes bewoog zich voort op de maat van tango- en two-stepmuziek, met dribbelig kleine pasjes, in luchtige toiletjes. Er was er niet één in heel die fleurige, geurige menigte, wien het maar inviel op de richting te letten, waarin het, al dansende, ging.

Onder 't gaan havenden zich de teere gewaadjes; de nauw-aansluitende beenomkleeding scheurde van onderen open, dikwijls tot boven de knie, de hals kwam meer en meer vrij, hier en daar waren de mouwen geheel verdwenen, maar geen der luchthartige wezentjes scheen het op te merken, of zich maar af te vragen, waar het heen moest. Als in een roes van zomersche feestvreugde ging het trippelend verder en de dansmuziek begeleidde de sierlijke gebaren.

Hoelang was 't zoo nog voortgegaan, en waarheen? Wie zal 't zeggen.

Maar plotseling klonken er heel andere klanken dan die van de wiegende viool. Een vreeselijk geweld kwam aanrollen en bracht de kleine voeten als door een tooverslag tot stilstand. Het waren kanongebulder en kermende menschenstemmen, het was de ruwste tegenstelling van het zangerig gevedel, dat men zich denken kan.

Onthutst stonden ze stil en wreven zich de oogen uit, en keken elkaar aan — en toen het gehuil aanhield en ernstig stemde, toen zagen ze opeens, hoe haveloos ze gekleed waren.

Nu dacht er niemand meer aan dans of spel. Overal zaten de sierlijke danseresjes neer, en onder haar vlugge vingers groeiden er wonderlijke gevaarten van zachtkleurige, glanzende stof. Die bekleedden haar van boven tot onder, en wanneer zij er zich in voortbewogen, herinnerde niets meer aan het dribbelpasje van vroeger.

Zij waren de statigheid zelve, en maakten langzame, diepe buigingen.

* * *

Wie zal er nu nog zeggen, dat 't leven, het modeleven van de vrouw, niet een sprookje is? Want zoo is 't toch in werkelijkheid gegaan. We waren, met onze steeds ijler wordende toiletten, al aardig op weg naar de mode van Madame Talien, de gevierde Merveilleuse, die op een avond in een gezelschap verscheen, zoo „zomersch" gekleed, dat ze alle aanwezigen, een keur van toonaangevende modegekken, in verrukking bracht.

Dat was me een gebeurtenis! Want wat kon in die dagen gewichtiger zijn dan een toilet zonder gewicht?

Er werd heftig gesproken en hoog gewed, de heldin van het oogenblik verdween met eenige vriendinnen in een zijkamer, het toilet werd gewogen, japon en sieraden samen: de wijzer kwam nog niet tot aan het pond! Zoo iets bracht zelfs de verliezende partij in extase.

En vanaf dit oogenblik was het wegen der toiletten één der hoofdbezigheden op elegante soirées, met het onvermijdelijke gevolg, dat het gewicht steeds kleiner werd — totdat op een goeden dag het volk op straat, dat de zucht van die dames om steeds de mode vooruit te willen zijn, wel wat ver gedreven vond, ze met onwelriekende blijken van zijn minachting nawierp, en daardoor tenminste aan de alleruiterste overdrijving een eind maakte.

Laten we de vrouwen niet uitlachen, die zich zóó tot slavinnen der Mode maakten, dat zij zich zelfs 's winters zoo weinig kleedden, dat 't leek, alsof ze in een zonnig, heet klimaat woonden, inplaats van onder den grauwen hemel van het Noorden. We volgden al aardig haar sporen, met onze mode van doorschijnende ietsjes en luchtige nietsjes.

Wie weet dus, hoever 't nog gegaan zou zijn, wanneer er niet, met de ernstige gebeurtenissen, een plotselinge ommekeer was gekomen. Want niets nemen wij als vanzelf sprekender aan dan de voorschriften van de mode. Vonden we 't niet het sierlijkste, het elegantste wat men zich denken kon, die dracht, waarin de lijnen van het lichaam zooveel mogelijk gevolgd werden?

Alles moest aan de schoonheid daarvan opgeofferd worden: gezondheid, bescheidenheid, vrijheid van beweging — maar toen opeens het lijnenbeeld veranderde, en het geheel, dat tevoren langs een liniaal scheen geteekend, nu met een passer werd ontworpen, toen wierpen wij ons met een zichtbare verluchting op de nieuwe modellen.

Tot welk uiterste zullen nu onze eleganten zich laten leiden, welk silhouet zullen wij nu als het volmaaktst vrouwelijke gaan huldigen?

Wie zeide er toch, dat crinolines in onze dagen niet meer mogelijk waren, omdat de moderne middelen van vervoer en de vele betrekkingen, die nu de vrouw bekleedt, daar gelukkig een beletsel voor waren?

De Mode is een machtige heerscheres, zij kent geen hindernissen voor het ten uitvoer brengen harer fantasieën.

Liet zij ons niet, in den tijd van de groote hoeden, de meest slinksche wendingen maken, om den hoed door 't tramdeurtje te mikken, en hoe moesten we opnieuw leeren loopen in de dagen van de „entravées"!

Zoo zouden we morgen, wanneer de mode dat voorschreef, ons in de dwarste de tram inwerken, met onze crinoline handig naar achteren opgewipt, als een clown, die door een hoepel springt, en we zouden het niet-kunnen-zitten net zoo min een bezwaar vinden, als indertijd het niet-kunnen-loopen. Hoe snel heeft ons oog zich gewend aan ons nieuwe uiterlijk, en hoe heel anders bekijken we nu de modeplaten uit 1860, die ons vroeger iets ongekend belachelijks leken, en die ons nu zoo vertrouwd voorkomen!

* * *

Maar waar waren we met 't sprookje gebleven?

De schrik van het oorlogsgeweld had de wezentjes even ernstig gemaakt, en ze hadden dat op hun manier getoond, door degelijker stof en dekkender gewaden te nemen.

Daar liepen ze een tijdlang stemmig in rond, en ze bekeken de portretten hunner grootmoeders, om daarvan de kleeding na te bootsen.

Maar al vonden ze, dat niets zoo sierlijk, zoo aardig-moederlijk stond, toch keken ze reeds met eenige spanning uit naar de eerste verandering, die het vrouwelijk silhouet zou ondergaan, om ze dadelijk tot in de kleinste kleinigheden toe te passen.

H.S.

NIEUWSTE MODE 1916.

MODEPRENT 1913.